

גבעות

גבעת חיים מאוחד

לחיילינו באשר הם
בימים קשים אלה, לצה"ל ולמדינה
אנו מחזקים את ידיכם
סומכים עליכם ומודים לכם
שובו בשלום

בית גבעת חיים

עלון פנימי סיו/23 תשס"ז סיו באב 10 באוגוסט 2006

דו"ח ועדת ביקורת:

ועדת ביקורת בחרה בנושא הבטיחות בחצר הקיבוץ כמרכז פעילותה לשנה זו. לכאורה נושא שולי ולא מעניין. מבקר הקיבוץ וצוותו החלו בעבודתם וסקרו חלק ממוסדות החינוך: גני ילדים ומרכזון.

התגלו פגמים רבים ומפגעים היכולים להוות סכנה מיידית לילדים, לעובדים, להורים ולכל מי שנמצא. פרט לנזק הגופני היכול להיגרם, אנו עלולים להיות חשופים לתביעות כספיות גבוהות.

לדוגמה: לא מזמן יצאה אשה ממקלט חדר האוכל ומעדה במדרגה הגבוהה, שם היה פעם מעקה שהוסר (עכשיו הותקן מחדש). האשה תובעת פיצוי כספי של כמה עשרות אלפי שקלים. כדי להמחיש את עבודת הביקורת אראה כמה סעיפים מדו"ח הביקורת בגני הילדים:

- ציפוי עץ על הקירות אינו רציף, חלקיו שבורים, מסמרים בולטים, סכנת פציעה מיידית נשקפת לילדים.

- מזגנים וכבלי חשמל ללא הגנות בגובה 20 ס"מ מהרצפה מהווים סכנת קטיעה או התחשמלות מיידית לילדים.

- לוח פרספקס מפורק מחלון, מהווה סכנת פציעה מיידית לילדים.

- ציפוי פורמאיקה שבור בשולחן מהווה סכנת חתכים.

- חומר ניקוי רעיל בגישה ישירה של הילדים.

- רב-שקע מחובר לכבל מאריך לתנור אפייה, סכנת התחשמלות.

- רב-שקע מחובר לכבל מאריך על לוח שיש רטוב, סכנת התחשמלות.

- כבלי חשמל ומאריכים בגובה גישה ישירה של ילדים – סכנת התחשמלות.

- מזגנים בגובה 35 ס"מ – יחידות פנים וחץ – סכנת התחשמלות.

- שאריות ברזים שבוטלו במקומות שונים – סכנת פציעה.

התבקשו להגיש מספר רב של אישורים שונים: בנייה, בטיחות, חשמל, ביטוחים ועוד.

אני מבקשת לנסות להסביר שוב את תפקיד הוועדה (כפי שאני מבינה אותו כעת - לקח לי זמן...): הביקורת מתבצעת ע"י אנשי מקצוע ומטרתה אינה לתת "ציונים" טובים או רעים

אלא לשפר! (מה שקראנו בתנועת הנוער "ביקורת בונה").

אנו מבקשים מבעלי התפקידים, מרכזי הענפים, אנשי המקצועות הטכניים, עובדי החינוך וכל הנוגעים בדבר, לשתף פעולה כדי למנוע תאונות ואף אסונות מיותרים, ולהגן על הגוף ועל

הכיס. לשפר את איכות החיים בחצר הקיבוץ.

רחל גנוסר

מרפאת השיניים

עקב חופשת העובדים, ולצורך התקנת ציוד חדש, **מרפאת השיניים** תהיה סגורה, מיום חמישי 17 באוגוסט עד יום שישי 1 בספטמבר.

לעזרה ראשונה בתקופה זו אפשר לפנות ליהודית יצחקי או לענת לב.

צוות מרפאת שיניים

משולחנו של יהודה

הגם שאנו ממשיכים בשגרת חיינו ללא הפרעה ונושאים רבים זקוקים לדיווח ולמידע, בחרתי להותירם לאחרי המלחמה ולומר דברים קצרים הקשורים לביטחון בימים אלה. על פי ההיגיון הצרוף מועטים ביותר הסיכויים לפגיעה של רקטות או טילים בקיבוץ, אך הסיכוי – ובצידו הסיכון, קיימים ומחייבים הערכות ושמירה על כללים הולמים של התנהגות לביטחוננו.

ברור ונראה לכל כי אנו מפגרים רבות במימוש צרכי ביטחון בסיסיים כנגד האיומים של פגיעה אפשרית ביישוב, ועל-כן חשיבות יתרה להתנהגות נכונה בעת חירום.

א. גבעת חיים, בדומה לשאר היישובים באזור אינה מחוברת לרשת האזעקות האוטומטית הארצית, והאזעקה המקומית מתבצעת באמצעות מערכת מקומית המופעלת ידנית מהחמ"ל שלנו. הוראות ההפעלה ניתנות בעת חירום מהמועצה האזורית וכוללות הפעלה של החמ"ל (חדר מלחמה), במשך 24 שעות וציות לכל הנחיות המרכז במועצה. כמו כן מופקדת המועצה על הקשר בין יישוביה לבין פיקוד העורף ומערכות ההצלה. עד עתה לא התקבלו כל הנחיות לשינוי בהתנהלות ואנו ממשיכים בשגרת חיינו ללא פעולות חריגות.

ב. המקלטים מוכנים לקליטת חירום אך מרביתם חסרים את התנאים האלמנטריים לשהות ממושכת. יוצא דופן לטובה מקלט חדר האוכל ואחריו מקלט בית שרת ואחרים. מרבית המקלטים נוקו לאחרונה וראויה יוזמה של משתמשים בעת חירום להשלמת הניקיון ואף לתוספת ציוד. מומלץ לכל להזדעק ולוודא את שיוכם למקלט המיועד להם.

ג. התנהגות בעת חירום מפורטת בקובץ שאלות ותשובות שחולק לחברים ואכן, כלולות בו התשובות לשאלות המוצגות ואף מספרי טלפון לרשות שיבקשו פרטים נוספים.

ד. על-אף התשובות נותרת ללא מענה שאלת הסיכון, שאמנם ככל שאנו יודעים הנו קלוש ביותר אך בה בעת קיים ומחייב מודעות.

ה. לא אוכל שלא להוסיף מעט על המלחמה המתנהלת הרחק מעימנו מזה חודש ימים ומתעצמת לאחרונה. אמנם רחוקה יחסית פיזית אך קרובה עד מאוד לעינינו ולאזנינו הכרויות, ולהכרות הקרובה והמקרבת עם תושבי הצפון. שאלות רבות, אשר מן הסתם לא לכולן תשובות מספקות, עולות ויעלו בעקבות מלחמה זו, אך על-אף המועקות והביקורות המתלוות אליה חשוב שנדע כי לתוצאותיה משמעות עליונה לעתיד הביטחון בישראל ומאליו גם לעתיד הסדרי השלום עם שכנינו. מיום ליום רבים מבנינו וחברינו הנקראים לדגל וברכתנו וחזקתנו מלווה אותם ואת כל הלוחמים והעושים לביטחון ישראל בזמן הזה.

נכון שנהיה בימים האלה בוטחים מתמיד בדרכנו ובמעשינו שאף הם חלק מהמערכה המתמשכת.

שבת שלום

יהודה גלר

מפעל טוב, קטן, רווחי ומסודר

גיורא אלוני נושא בתפקיד מנהל לימת יותר משנה. בעברו מילא תפקידי ניהול ביישובו בית חרות, ובמפעלים שונים בקיבוצים ובשוק הפרטי.

מהי הפעילות בלימת כיום?

כיום לימת הוא מפעל ליטוש בלבד. בעבר היו בלימת שלוש פעילויות: ליטוש, פרויקטים וכימיה (חומרים). בסוף 2004 סגרו את חברת לימת קידן שעסקה בפרויקטים. לפני יותר משנה העבירו את פעילות הכימיה לחברת-בת של לימת (לימת כימיה) המנוהלת על-ידי יורם לב.

פרט מה כולל אגף הליטוש?

יש לנו ארבעה קווים:
ע.ג.מ., על-שם הלקוח הראשון לפני כשלושים שנה, ובו הבריכות הגדולות לליטוש המוצרים הגדולים.
קו וישיי החדש, לליטוש מוצרים בגודל בינוני. השם נשאר מהתקופה בה עבדו עם חברת וישיי והקו עבר הסבה לקו ליטוש. הקו מבצע גם ליטוש מוצרים קטנים יחסית שלוטשו קודם לכן בע.ג.מ ובקרסלה, שפורקה מאחר והיתה ישנה ורקובה.
הקו השלישי הוא **קו המעבדה**, שהועתק למקום חדש ומשופר. מבצעים בו ליטוש למוצרים רפואיים ואחרים – וגם ניסיונות.
הקו הרביעי הוא **קו הפסיבציה** – ליטוש באמצעות תמיסה בלבד. בנינו מערך מסודר, עם עגורן. הקו מיועד למוצרים שאינם זקוקים לתהליך אלקטרו-פוליש, אלא לתהליך כימי בלבד, בין השאר מכלי הדלק של טנק המרכבה. עושים את זה פעם אחת, כשהם חדשים, לפני הרכבה. התהליך יוצר שכבת מגן על הפלדה, ומונע החלדה.
הליטושים המבוצעים בלימת מאוד מקצועיים ואין לנו מתחרים בנושא.
אגב, עסקאות התחמושת נגמרו מזמן, כיוון שיותר זול לצה"ל לקנות תחמושת חדשה.

בכל זאת, לימת מבצעת פרויקטים

כן, נכון, אנחנו מבצעים עבודות, אבל בהיקפים קטנים ולפי הזמנה בלבד. היו כמה מתקנים שמחלקת הפרויקטים הקימה בעבר, לשביעות רצונם של הלקוחות, וקורה שאנשים באים אלינו ואומרים, תשלימו לנו כמה בריכות, תבנו לנו כמה דברים קטנים – ואנחנו נענים ומבצעים. זו הכנסה צדדית ללימת, בהחלט חשובה וטובה. ההוצאות הכלליות של המפעל משולמות על-ידי הליטוש והרווח יחסית גדול. אנחנו לוקחים עבודות מאוד בזהירות, רק ברווחיות גדולה, ורק כשיש לנו זמן. העבודות נעשות בידי אנשי האחזקה של לימת, שהם האנשים של הפרויקטים מהעבר. אלה עובדים מאוד מוכשרים שיודעים את המקצוע – ואני יכול להשוות, כי בעברי הרחוק הייתי איש טכני.
בלימת יודעים נהדר לעבוד בפלסטיק ובמתכות כגון נירוסטה, והיות והאחזקה בלימת איננה פול טיים גיוב, אנחנו שמחים שהאנשים האלה יכולים להוסיף עבודה, וזו הכנסה ממש טובה. זו גם דרך טובה לנצל את הכישורים של גדעון בן עמי, שהיה שייך לפרויקטים והיום אחראי על האחזקה ועל טיהור השפכים – פרויקט בפני עצמו. כל תרומה שלו לנושא תכנון פרויקטים מהווה רווח נקי שלנו. לכן אני דווקא דוחף לכיוון פרויקטים, אבל בזהירות רבה, במחירים מאוד גבוהים: רוצים ייקחו, לא רוצים לא ייקחו. באולם הפרויקטים נשארו המכשור והמכונות, למשל מסורי חיתוך וכלים להדבקת פלסטיק, כך אנחנו יכולים לבנות פרויקטים בלי כל השקעה.
בגדול אנחנו מתרכזים בליטוש, זה הביזנס שלנו ומזה אנחנו חיים.

מי הלקוחות של לימת?

אנחנו קשורים לעשרה או שנים-עשר לקוחות מרכזיים. השניים הגדולים הם מסגריית "טל והדס", וחברת "טוטנאור". מסגריית "טל והדס" מייצרת אביזרים לרכבי שטח, כגון פגושים וקשתות, לכל העולם. תהליך הליטוש מוריד שכבת פלדה ועיבודים – יוצר יופי של ברק – ובו בזמן מצפה בשכבת מגן המונעת מהפלדה להתחמצן ולהחליד.

הלקוח השני, "טוטנאור", חברת ענק המייצרת תאי סטריליזציה הנקראים אוטו קלבים. לכל חדר ניתוח יש מכשיר כזה וגם במרפאות שיניים. המכשירים הם בגדלים שונים, אנחנו מלטשים להם את הדוודים עד שניים וחצי מטר. ביצענו גם ליטוש למכל בגובה ארבעה מטר, עבור חברת "אגמו".

לקוחות נוספים באים מתעשיית המיקרו-אלקטרוניקה. הם מייצרים מכשירים שחייבים ליטוש, והיות ואנחנו המפעל היחידי בארץ שמבצע ליטוש כזה, אז הם זקוקים לנו. כך למשל מפעל "ת.א.ג" בקיבוץ געתון, המייצר כלים לחדרי ניתוח, "מטרוון", המייצר ארגזי וקום, "גל-קל" המייצר כסאות נכים, "ארקל" בית זרע, מפעל המסננים של הקיבוץ עמיעד ועוד לקוחות רבים. לא מזמן ליטשנו מדפים למזוודות עבור רכבת ישראל.

יש לנו שלוש מאות או ארבע מאות לקוחות, רובם קטנים, מתוכם כעשרים שמהווים את רוב המחזור.

מחפשים שווקים נוספים?

רוב הלקוחות באים אלינו. להערכתך, אחרי קרוב לארבעים שנה אין יצרן נירוסטה בישראל שלא מכיר את לימת. קידום המכירות שלנו הוא בעיקר תוצאה של השרות והיחס שאנחנו נותנים. בנושא זה היו כמה תקלות בעבר, לקוחות התלוננו, ולכן שיפרנו מאוד את השירות. אחת התקלות שמצאתי היתה עבודה בלתי מתוכננת, וכתוצאה מכך שירות יקר וחריגה מלוח הזמנים.

מי העובדים בלימת?

אחד-עשר חברי קיבוץ, רובם בתפקידי ניהול:

- ירון לב** מנהל את אגף הליטוש, ונמצא בקשר תמידי עם הלקוחות.
- אריאלה** טכנולוגית ראשית, אחראית על הצד המקצועי ומנהלת את קו המעבדה, אחראית על הרכש של החומצות ושאר החומרים הכימיים.
- גדעון** נושא בתפקיד מהנדס המפעל, אחראי על כל הצד הטכני, על הרכש הכללי ועל נושא טיהור המים.
- זהבה שי** מזכירת המנכ"ל, מוציאה חשבוניות, אחראית לגבייה מהלקוחות, מקבלת צ'קים ומבצעת את כל הגזברות השוטפת.
- אמנון קוגלר** הוא איש אבטחת האיכות ואחראי על הבטיחות. הוא אחראי גם לנושא "דואר צבאי" – שם קוד ליחידה מסווגת בטחונית.
- רפי בניק** מנהל החשבונות של לימת, לימת כימיה ופלימת.
- יעל שמואלי** נקלטה לאחרונה במשרד הליטוש במשרה מלאה.
- מירי דקר** עובדת במעבדה, אחראית על האריזה ואבטחת האיכות.
- הרווי דיוויס** מלטש במעבדה.
- יחיאל לירז** עובד חצי משרה בלימת כימיה וחצי משרה בלימת, בעיקר בפרויקטים.
- איציק ראובן** עובד בקו וישיי ואנחנו מאוד מרוצים ממנו.

אלה החברים, אני מקווה שלא שכחתי מישהו. יש עשרים ושלושה שכירים ושלושה אסירים. השכירים כולם בתפקידים מקצועיים, בקו או בתפקידים אחרים. אין לנו עובדים מחברות כוח אדם! אנחנו המעסיקים, בזכויות סוציאליות מלאות.

אורי אריאלי עובד בפלימת, שהיא חברת בת של לימת, חמישים אחוזים לימת וחמישים אחוזים אדם פרטי. החברה עובדת בנתניה והמשרדים שלה בלימת.

יורם לב מנהל את לימת כימיה.

פעילות הכימיה היא החלק הרווחי ביותר בלימת. ריכזנו את הפעילות ובנינו משרדים, היכן שהיתה המעבדה הישנה. אני חושב שבעבר לימת כימיה קצת פינקה את לימת, כי בגלל הרווחיות הגבוהה לא היו ערים לרווחיות הנמוכה של הליטוש. אמרתי כבר, במסיבת הפרידה מיורם, שאני חושב שמי שהפריד את לימת כימיה מלימת, עשה דבר מאוד נכון: במקום אחד ועוד אחד שווה שתיים יהיה לנו אחד ועוד אחד שווה שלוש, כי יורם לקח את לימת כימיה ופיתח אותה ואילו אני מופקד על פיתוח לימת ליטוש. על-פי התוכנית גם היה צריך להיכנס שותף ללימת כימיה אך הוא לא נכנס, ועכשיו אמור להיכנס שותף אחר.

בשביל מה שותף?

על-מנת לפרוץ, לא להישאר עם מוצר אחד בלבד ולקוח אחד, שזה סיכון גדול מאוד. לשם כך צריך להשקיע הרבה כסף, ולכן דרוש שותף.

מה התרחש בליטוש בתקופה שלך?

לימת סוגרת חצי שנה של 2006 במכירות של ארבעה מיליון שקל, עם רווח נקי של 700 אלף, וזאת בחברה שלפני שנה לא הרוויחה כלום.

איך גרמתם לזה?

אהיה זהיר ואומר כך: קודם כל היה בזבוז גדול בנושא שכר העובדים. צריך לדעת, שהתשומה הכי גבוהה בלימת היא שכר עבודה.

כשבאתי למפעל השכר היווה 52 אחוזים בערך מהמחזור, וכיום הוא 42 אחוזים. השכר הוא חלק גדול מהרווח. עשינו פה רה-ארגון, שלחנו הביתה כמה שכירים – לדוגמה, לירון היה סגן, מהנדס תעשייה. אמרתי לירון: אחד משניכם מיותר. היות וחשבנו שירון יותר מתאים, שלחנו את המהנדס השכיר הביתה.

דבר שני, ארגנו את העבודה כמו שצריך, וחסכנו שעות עבודה. לדוגמה, פעם בלימת היו לארגיים כלפי הלקוחות – לקוח היה מביא פריטים לליטוש בצהריים ורצה אותם מוכנים באותו היום והעובדים היו נשארים שעות נוספות כדי לספק את השירות עד הערב – היום לקוח שמביא מוצרים לליטוש בצהריים מקבל אותם מוכנים ביום שלמחרת. בעיקרון, אין שעות בלתי מתוכננות, ירון צריך להסביר לי כל דקה נוספת. כך למשל לפני המלחמה עבדו כמה מהאנשים עד שבע, וכעת, בזמן המלחמה יש פחות עבודה והאנשים הולכים הביתה בארבע.

דבר שלישי, העלינו את המחירים. אמרתי, במפעל היחידי בארץ שמבצע ליטוש מתכות לא להעלות מחירים שש שנים, זה בלתי סביר, הרי הכל עולה יותר: תמיסות, חשמל, עבודה... הקמנו גם קו ליטוש חדש, קו וישיי, שהוא הרבה יותר יעיל מהקרוסלה, שהתקלקלה כל שני וחמישי.

כשהגעתי ללימת מצאתי עסק שמתנהל כמו בית מלאכה, בית מלאכה שלא מרוויח. אמרתי, בואו נחקור ונראה איך אפשר להפיק יותר מהקיים, בואו נעשה את מה שאנחנו עושים יותר טוב. הבאנו למפעל איש תפ"י – תכנון ופיקוח על הייצור – תחילה בחורה חכמה ומוכשרת ונכשלנו, ואז מישהו אחר, בחור חמוד עם המון מוטיבציה. אחד הדברים ששמת לי למטרה, הוא לגבות תפקידים ועובדים. הבאנו מהנדס כימיה (הוא כבר השני אחרי שהראשון נכשל) – אני רוכש הרבה הכבוד לאריאלה שעובדת מהבוקר עד הערב, הנושא המקצועי-טכנולוגי מונח כולו עליה, אבל אי-אפשר לבסס מפעל על אדם אחד, מבוגר יחסית, שסביר להניח שיתעייף פעם. גם כשגדעון לא עבד כמה ימים, לא קרה כלום למפעל, עובד אחר מילא את מקומו בדברים הדחופים, בעיקר בנושא טיהור המים. דבר נוסף שהיה טעון תיקון, היתה מערכת היחסים בין החברים. הבהרתי לחברים, או שנהיה תלויים זה בזה או שנהיה תלויים זה ליד זה. וזה נגמר. היום כולם עובדים ביחד

והיחסים ממש טובים. חברים מבינים שזהו מקום העבודה שלהם ועליהם לשמור עליו. מי מהחברים שלא יהיה מוכן להתיישר עם המערכת לא יוכל להישאר בלימת.

יש עתיד עסקי ללימת?

נכון להיום יש לנו יתרון עצום: אנחנו המפעל היחיד בארץ שמבצע ליטוש מתכות. אבל כמות הליטוש בארץ מוגבלת, ואנחנו לא יכולים לגדול, כי אנחנו לא מייצרים כלום, רק נותנים שירות.

הייתי הבוקר אצל איציק בדר, והוא שאל אותי את השאלה הזו. אמרתי לו שבטוח הקצר, וקשה לי להגיד מה זה טווח קצר, שנה שנתיים, אם לימת ימשיך להעסיק אחד-עשר חברים, עם משכורות יפות ויתרום לקיבוץ סדר גודל בין חצי למיליון שקל נקי בשנה, אז לימת עשה את שלו.

בטווח הארוך יותר יצטרכו להחליט מה רוצים מלימת. אם יבוא מישהו עם טכנולוגיות אחרות בתחום נוסף, וירצה להיות שותף - צריך לשקול. לשנתיים שלוש הקרובות, אני מבקש: תנו לי לייעל את המפעל.

אקולוגיה בלימת

כבר לפני שבאתי השקיעו בלימת בנושא האקולוגי. בתוך תהליך הייצור יורד חומר מהמוצר, ונכנס למים. צריך להפריד את החומר מהמים ולהוציא אותו לפני ששופכים את המים לביוב. כל נושא מערך הטיהור שלנו, שהוא גדול, מתוחכם, מסובך וקשה נועד אך ורק למטרה הזו: להפריד מתכות מהמים. המתכות הופכות להיות בוצה, מרכזים אותה בשקים, ופעם בארבעה חודשים בערך מפנים אותם לרמת חובב. גדעון בן עמי אחראי לפעילות השוטפת של המערכת, ואנחנו ממשיכים להשקיע כסף ולשפר.

אתה מדבר בגאווה יחידה על לימת

זה נכון, זהו מפעל נהדר, אני אוהב אותו מאוד. העבודה אינה עבודת ייצור שגרתית אלא דומה יותר לאומנות.

שאלה שמעה ורשמה דינה רמגי

לימת LIMAT

METAL SURFACE TREATMENTS LTD. בישראל: שנתון כמתכות כטייבו

עלון המשק גבעת חיים הקיבוץ המאוחד

מזיקים לירקות

גינת הילדים, שטח מגודר יפה, עם ערוגות ישרות וכל מיני ירקות מוצלחים מעוררות את גאוות ההורים, קנאות הירקנים ותקות המטבח לגינת בית.

"טוב", חשבתי בלבי, "טוב שבגיל זה כבר מרגילים את הילד לצמח, לאהבו ולטפחו, הרי מחרתיים יהיה הוא, הילד, ירקן."

הגינה נמצאת במקום מרכזי במחנה, וכל חבר ברצונו ושלא ברצונו מוכרח לעבור לידה לפחות פעם ביום.

פעם התעכבתי ליד הגינה. ראיתי שלכל צמח שלט, כמו בתחנת ניסיונות! התקרבתי במתינות לעגבניה בריאה, התכופפתי לשלט התקוע לידה וקראתי: "תירס!"

"מה זה", אני אומר לעצמי, "האומנם הצליחו הילדים האלה לגדל מין חדש של תירס?"

רצתי לתירס, בשלט כתוב: "בצל". עצמתי את עיני, פקחתי אותן - בצל... "אתה הולך ומזקין, אמרתי לעצמי, יש לך הלוצינציות..."

ניגשתי לצנון, השלט צועק "כרוב!"

עוברת מטפלת בתי ילדים. "בואי הנה בבקשה לרגע קט" אני מראה לה גזר נפלא, "מה כתוב פה?"

"מה אתך, כלום לא תדע לקרוא? אלה אותיות ברורות - תפוחי אדמה!" היא לא משתוממת ולא תוהה, הולכת לה בשקט לעבודתה ומשאירה אותי כגולם. הבנתי שלפי מושגי גן הילדים, אני הוא גזר.

כמה זמן עמדתי והסתכלתי בגינת הפלא לא אזכור. הזמן נמחק ממוחי, בראשי סלט מחשבות, כרוב-צנון, גזר תפוחי-אדמה, עגבניות-תירס...

האמת התבררה יותר מאוחר: בראשונה נשתלו השלטים, אחר כך הגיעו הזרעים לגן, ונזרעו, הזרעים נבטו...

רק עכשיו הבנתי שלגינת הילדים מזיקים משלה: שלטי עץ קטנים, עם כתב עברי נאה...

בומבה - 1938

תפריט שבועי לדוגמה שנת 1935

סרב	צהריים	בוקר	
קישואים חמוץ מחוק, מרק אפונה	סלט חי, בשר סחון, תרד עם תפוחי אדמה	קייסה, חמאה, צנון	יום ראשון
סלט ביצים, כרוב מחולא, מרק קווקר	סלט חי עם אבינה, ספר עם תפוחי אדמה	קייסה, חמאה, צנון	יום שני
סולאס, אריסי כנינה, סלט סלק, מרק ירקות, סוליא מישמיש	קלופס, שטוסית חמוצה, קולורבי	ביצה, חמאה, צנון, ריבה	יום שלישי
סלט מלפפון וצנון, מרק חלב עם תפוחי אדמה, איטריות עם אבינה מחוקה	ביצה מחולאת עסבניות, תרד, פתיתים, חמיצה	קייסה, חמאה, ריבה	יום רביעי
סלט מלפפון ונצנון, קייסה, אפונה	סלט קישואים, קציצות תפוחי אדמה, לבן	חביתה, חמאה, בצל ירוק	יום חמישי
בשר, ריפי ביפי, חרדל, מרק אטריות, לפתן שפיכיס	סלט ספר וצנון מיונפה, כדורי תפוחי אדמה, כרוב חמוץ	קייסה, חמאה, צנון	יום שישי
ביצה, בצל ירוק, לבן, סוליא	סלט חי, כבד עם פתיתים, חמיצה	חמאה, צנון	שבת

סיום התפקיד

סיימנו ארבע שנים של מחזורי חגים, וזה בדיוק הזמן עבורנו לסיים את תפקידנו בריכוז תרבות.

לפנינו חגי תשרי, שנה חדשה, התחדשות ואולי גם יבוא קצת שקט לעולמנו, וזה הזמן להעביר היוזמה והאחריות לצעירים מאתנו. בתיה מזור-שמעוני לקחה על עצמה את התפקיד, ואני שמחה ומקווה שכל אלה שתמכו, עזרו ושיתפו פעולה אתנו ימשיכו, ואולי גם יותר... אני מודה לכל האנשים הרבים שעזרו בפועל, במילה טובה ובהתעניינות, ובעיקר לצוות שנושא על כתפיו את יום הזיכרון וערב יום הזיכרון. לא הצלחנו להגיע לצוותים קבועים בשאר החגים.

אני מציינת בשמחה ובסיפוק את המסורת החדשה של ארגון חג השבועות על-ידי בני המצווה והוריהם, ומאחלת לבאים אחריהם שימשיכו בכך. אני מציינת בהערכה רבה את שיתוף הפעולה מצד כל הגורמים בהנהלת הקהילה, ומצד נותני השירותים בכל המגזרים.

התחלנו עם צוות חשיבה ובהתארגנות לקראת חג ה-75 לגבעה, ואנחנו מתכוונים להמשיך בכך. כזכור לכם הוחלט על תקציב נפרד למטרות החג. בכל הקשור לתרבות וחגים כאמור בתיה היא הכתובת.

אם אני מסכמת לעצמי, כמו שאומרים, את השורה התחתונה, השנים האלה היו עבורי שנים של יצירה ועשייה, עם הרבה מאוד אנשים, ונתנו לי הרבה סיפוק, אבל... היו אלה גם שנים קשות במובנים של ציפייה שיותר אנשים ייקחו חלק בעשייה וביצירה עם הקהילה ולמען הקהילה, ופה היו לי אכזבות.

אין לי צער וחרטה על כל מה שעשינו, הרגשתי תורמת ונתרמת, ואמשיך לתרום ככל שאוכל.

שיתוף הפעולה של איציק ושלי היה מצוין עבורי. אומנם אכלנו 24 שעות של תרבות בכל יום, במשך 4 שנים, אבל לא קיבלנו כאב בטן, להיפך, זאת היתה שותפות טובה לשנינו. איציק, עם הכישורים הטכניים והלוגיסטיים עשה את המשימה עבורי לאפשרית, ועל כך אני מודה לו.

נעמי משי

לסיכום

אם אתה חי בחברה מאורגנת, בא לך לפעמים לעשות משהו חיובי, יצירתי, לתועלת הכלל ובו-זמנית גם לעצמך.

זהו ההסבר שנתתי כאשר שאלתי את עצמי למה? לשם מה טרחת במשך 4 שנים לחדש את תרבות החגים והמועדים.

זה סוג של תרבות שאני מזוהה איתה, למדתי אותה כאן, בקיבוץ, בחברה שאני חי בה מאז 1956. מורים רבים היו לי, מתוכנו ומבחוץ - קשה לי לפרט, הרשימה ארוכה, אזכיר רק שניים: אליעזר בדר - ושל, מקומי, ואריה בן גוריון ארצי. נכון שלפרק ההפרטה והשינויים שחלו בעקבותיה לא מצאתי הדרכה, ועל-כך עליכם לשפוט, התוצאות לפניכם.

"לא לבדו יחיה אדם", גם לא בעשייה וביצירה. הכישרון והיכולת של נעמי ביססו בעצם את השותפות בתחום הזה. שני יסודות הנחו אותנו: הראשון, יש תרבות יהודית, ישראלית וקיבוצית שצריך לכבד ולהתחדש עמה, כנגד כל הניסיונות של קלות דעת ושטחיות שחוץ מבידור רגעי אין בזה שום תועלת. היסוד השני, להיזהר שהשינוי הכלכלי לא ייהפך לגורם הורס ומבטל.

מצאנו שקיבוצים שהלכו "דוגרי" לפי קנה המידה של כדאיות כלכלית, איבדו לחלוטין את התוכן תרבותי-חברתי. אנו פירשנו שהכיבוד והאוכל שאוכלים באירועים הוא חלק בלתי נפרד מהתרבות ועל-כן תקציבית צריך לתת לו את אותו משקל כמו להגברה, אומנים וכו'. מכאן הסבסוד שנתנו ביד רחבה, וההנהלות הכלכליות ליוו אותנו ותמכו בנו.

רצוני לציין מספר גורמים שגרמו לנו להחזיק מעמד 4 שנים: א. עצם הענות הציבור, השתתפות באירועים השונים עד 400 חברים, ילדים ואורחים. ב. הצוותים הקבועים שנושאים בעול את ימי הזיכרון. הנכונות של מספר חברים-ות לבצע את העבודה השחורה בכל אירוע: בני הנעורים, שהם המשאב האנושי המרכזי, שמבצעים את כל ההכנות והפירוקים. ג. שיתוף הפעולה והתמיכה של מנהל הקהילה והגזבר. קשה לתאר איך היינו מסתדרים בלי העזרה של כל הגורמים.

אינני בטוח שכל החברים שמו לב בדפי ההשקעות של כל שנה לסעיף תרבות, שצמח ב-4 שנים לכפול, מ-72,000 ש"ח ב-2003 ל-140,000 ש"ח ב-2006. לזה אני קורא תמיכה ועידוד. אני מאחל לבתיה מזור-שמעוני הצלחה מלאה ומזמין את הציבור לשתף עמה פעולה. תודה מקרב לב, על שנתתם לי תחושה ברורה שעשינו משהו טוב, ואפילו מוצלח.

איציק משי

אלו סוג
למימי שפר
להולדת הנין
בן אשר וקרן
נכד לדבנה
אח לתומר ונסק
ברכות למשפחה

אלו סוג
לשעי שבת
למרדכי שבת
לניסואי ליו סק מיכל
ברכות למשפחה

לעידו מאירי
עם צאתך לשנת שירות
בהצלחה במשימות החברתיות שלקחת
על עצמך.
כל טוב

לבנינו המתגייסים לצה"ל:
מרינה אסתרין
דרור משי
ברכות חמות לגיוסכם.
שמרו על עצמכם ועלינו
צאו בשלום ושובו בשלום.

ועדת צעירים
ובית גבעת חיים

רחל מרום, איך את דואגת לחיילים בצפון?

במסגרת הקשר שלי ושל מוזיאון לוחמי הגטאות עם פיקוד צפון, חשבנו יחד איך לדאוג לחיילים. הוצאנו ניידת של שטראוס שעוברת ממוצב למוצב עם קפה וגלידה ומוצרי חלב - ממש ניידת קפה - ואנחנו מפנקים את החיילים, מנסים להגיע אל כל חייל וחייל.

גייסנו את אגודת הידידים שלנו בארה"ב ואת זו שבישראל, לארגון התרמת כספים ואנחנו מצויים בקשר עם הפיקוד כדי לדעת מה הצרכים שלו.

המשימה קשה, ועד שהכסף יגיע אני עובדת באינטרנט דרך הבית, מגייסת את האנשים בארץ, בעיקר רעיה שטראוס ושמוליק בן דרור - שטראוס כבר עובד בשטח. אני לא מתביישת להגיד, אני מרגישה שאני עושה ציונות נטו, בלי מרכאות.

מתנדבים לשעבר מתקשרים מחייל לפדות ולאחרים בקיבוץ, כדי לומר שהם אתנו וכדי להביע תמיכה במדינת ישראל בזמנים הקשים.
מכתב ותעודה שהגיעו לפני ימים אחדים מהקרן הקיימת מודיעים, כי ניטעו ביער הילדים שלושה עצים בתרומת קו ונטלי, לשעבר מתנדבים בגבעת חיים, כחוקרה לפדות.

A RING OF THREE TREES HAS BEEN PLANTED
IN HONOR OF
PDUT ROTEM
WE ARE THINKING OF YOU A LOT.
LOVE
KEN RICHARD AND NATALIE,
ANNI AND POPA

יטי הילדים CHILDREN'S FOREST IN ISRAEL